

Sygn. akt VI P 973/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Turowska

Protokolant: stażysta Beata Tylki

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2016 roku w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa J. K. (1)(Pesel (...))

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. ((...))

o ryczałt za nocleg

1. zasądza od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powoda J. K. (1) kwotę 13.523,46 złotych (trzynaście tysięcy pięćset dwadzieścia trzy złote 46/100) tytułem ryczałtów za noclegi wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od następujących kwot:

- 414 złotych za listopad 2010 roku od dnia 8 grudnia 2010 roku do dnia zapłaty;

-172,50 złotych za grudzień 2010 roku od dnia 8 stycznia 2011 roku do dnia zapłaty;

-379,50 złotych za styczeń 2011 roku od dnia 8 lutego 2011 roku do dnia zapłaty;

-586,50 złotych za luty 2011 roku od dnia 8 marca 2011 roku do dnia zapłaty;

-830,01 złotych za marzec 2011 roku z od dnia 8 kwietnia 2011 roku do dnia zapłaty;

-310,50 złotych za kwiecień 2011 roku od dnia 8 maja 2011 roku do dnia zapłaty;

-583,95 złotych za maj 2011 roku od dnia 8 czerwca 2011 roku do dnia zapłaty;

-345 złotych za czerwiec 2011 roku od dnia 8 lipca 2011 roku do dnia zapłaty;

-345 złotych za lipiec 2011 roku od dnia 8 sierpnia 2011 roku do dnia zapłaty;

-345 złotych za sierpień 2011 roku od dnia 8 września 2011 roku do dnia zapłaty;

-552 złotych za wrzesień 2011 roku od dnia 8 października 2011 roku do dnia zapłaty;

-483 złotych za październik 2011 roku od dnia 8 listopada 2011 roku do dnia zapłaty;

-448,50 złotych za listopad 2011 roku od dnia 8 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty;

-517,50 złotych za grudzień 2011 roku od dnia 8 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty;

-414 złotych za styczeń 2012 roku od dnia 8 lutego 2012 roku do dnia zapłaty;

-483 złotych za luty 2012 roku od dnia 8 marca 2012 roku do dnia zapłaty;
-414 złotych za marzec 2012 roku od dnia 8 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty;
-379,50 złotych za kwiecień 2012 roku od dnia 8 maja 2012 roku do dnia zapłaty;
-414 złotych za maj 2012 roku od dnia 8 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty;
-414 złotych za czerwiec 2012 roku od dnia 8 lipca 2012 roku do dnia zapłaty;
-517,50 złotych za lipiec 2012 roku od dnia 8 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty;
-517,50 złote za sierpień 2012 roku od dnia 8 września 2012 roku do dnia zapłaty;
-448,50 złotych za wrzesień 2012 roku od dnia 8 października 2012 roku do dnia zapłaty;
-414 złotych za październik 2012 roku od dnia 8 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;
-483 złote za listopad 2012 roku od dnia 8 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty;
-310,50 złotych za grudzień 2012 roku od dnia 8 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty;
-517,50 złote za styczeń 2013 roku od dnia 8 lutego 2013 roku do dnia zapłaty;
-448,50 złotych za luty 2013 roku od dnia 8 marca 2013 roku do dnia zapłaty;
-675 złotych za marzec 2013 roku od dnia 8 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty;
-360 złotych za kwiecień 2013 roku od dnia 8 maja 2013 roku do dnia zapłaty;

2. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

3. umarza postępowanie co do kwoty 172,50 zł (słownie: sto siedemdziesiąt dwa złote i 50 /100);

4. nakazuje ściągnąć od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego (...) w G. kwotę 3 978 złotych (trzy tysiące dziewięćset siedemdziesiąt osiem złotych) tytułem kosztów sądowych;

5. zasądza od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powoda J. K. (1) kwotę 3264 złotych (trzy tysiące dwieście sześćdziesiąt cztery) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

6. nadaje wyrokowi w punkcie pierwszym rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3 890 zł (słownie: trzy tysiące osiemset dziewięćdziesiąt)

Sygn. akt VI P 973/13

UZASADNIENIE

Powód J. K. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. tytułem ryczałtów za nocleg w okresie od 1 listopada 2010 roku do 16 sierpnia 2013 roku następujących kwot:

- 345 złotych za listopad 2010 roku z odsetkami ustawowymi od dnia 8 grudnia 2010 roku do dnia zapłaty;

-103,50 złotych za grudzień 2010 roku z odsetkami ustawowymi od dnia 8 stycznia 2011 roku do dnia zapłaty;

-345 złotych za styczeń 2011 roku z odsetkami ustawowymi od dnia 8 lutego 2011 roku do dnia zapłaty;

-586,50 złotych za luty 2011 roku z odsetkami ustawowymi od dnia 8 marca 2011 roku do dnia zapłaty;

-927,68 złotych za marzec 2011 roku z odsetkami ustawowymi od dnia 8 kwietnia 2011 roku do dnia zapłaty;

-345 złotych za kwiecień 2011 roku z odsetkami ustawowymi od dnia 8 maja 2011 roku do dnia zapłaty;

-584,65 złotych za maj 2011 roku z odsetkami ustawowymi od dnia 8 czerwca 2011 roku do dnia zapłaty;

-379,50 złotych za czerwiec 2011 roku z odsetkami ustawowymi od dnia 8 lipca 2011 roku do dnia zapłaty;

-345 złotych za lipiec 2011 roku z odsetkami ustawowymi od dnia 8 sierpnia 2011 roku do dnia zapłaty;

-345 złotych za sierpień 2011 roku z odsetkami ustawowymi od dnia 8 września 2011 roku do dnia zapłaty;

-552 złotych za wrzesień 2011 roku z odsetkami ustawowymi od dnia 8 października 2011 roku do dnia zapłaty;

-448,50 złotych za październik 2011 roku z odsetkami ustawowymi od dnia 8 listopada 2011 roku do dnia zapłaty;

-345 złotych za listopad 2011 roku z odsetkami ustawowymi od dnia 8 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty;

-379,50 złotych za grudzień 2011 roku z odsetkami ustawowymi od dnia 8 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty;

-414 złotych za styczeń 2012 roku z odsetkami ustawowymi od dnia 8 lutego 2012 roku do dnia zapłaty;

-448,50 złotych za luty 2012 roku z odsetkami ustawowymi od dnia 8 marca 2012 roku do dnia zapłaty;

-414 złotych za marzec 2012 roku z odsetkami ustawowymi od dnia 8 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty;

-379,50 złotych za kwiecień 2012 roku z odsetkami ustawowymi od dnia 8 maja 2012 roku do dnia zapłaty;

-379,50 złotych za maj 2012 roku z odsetkami ustawowymi od dnia 8 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty;

-345 złotych za czerwiec 2012 roku z odsetkami ustawowymi od dnia 8 lipca 2012 roku do dnia zapłaty;

-552 złote za lipiec 2012 roku z odsetkami ustawowymi od dnia 8 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty;

-552 złote za sierpień 2012 roku z odsetkami ustawowymi od dnia 8 września 2012 roku do dnia zapłaty;

-414 złotych za wrzesień 2012 roku z odsetkami ustawowymi od dnia 8 października 2012 roku do dnia zapłaty;

-414 złotych za październik 2012 roku z odsetkami ustawowymi od dnia 8 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;

-552 złote za listopad 2012 roku z odsetkami ustawowymi od dnia 8 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty;

-241,50 złotych za grudzień 2012 roku z odsetkami ustawowymi od dnia 8 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty;

-552 złote za styczeń 2013 roku z odsetkami ustawowymi od dnia 8 lutego 2013 roku do dnia zapłaty;

-483 złote za luty 2013 roku z odsetkami ustawowymi od dnia 8 marca 2013 roku do dnia zapłaty;

-765 złotych za marzec 2013 roku z odsetkami ustawowymi od dnia 8 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty;

-675 złotych za kwiecień 2013 roku z odsetkami ustawowymi od dnia 8 maja 2013 roku do dnia zapłaty;

-585 złotych za maj 2013 roku z odsetkami ustawowymi od dnia 8 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty;

-675 złotych za czerwiec 2013 roku z odsetkami ustawowymi od dnia 8 lipca 2013 roku do dnia zapłaty;

-180 złotych za lipiec 2013 roku z odsetkami ustawowymi od dnia 8 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty;

tj. łącznie kwoty 15.232,83 złotych tytułem należności głównej. Powód wniósł również o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu J. K. (1) wskazał, że był zatrudniony u pozwanej na stanowisku kierowcy w okresie od dnia 1 września 2008 roku do dnia 16 sierpnia 2013 roku. Powód wykonywał pracę zazwyczaj w ten sposób, że wyjeżdżał w podróż służbową- trasę krajową w poniedziałek z G. i wracał w czwartek, piątek tego samego tygodnia. Powód spędzał w trasie od 2 do 4 nocy w tygodniu. Pozwana nie zapewniała J. K. (1) bezpłatnego noclegu. Spał w kabinie samochodu ciężarowego. Nie miał możliwości przygotowania sobie posiłku, skorzystania z toalety i prysznica. Pracodawca mimo niezapewnienia powodowi bezpłatnego noclegu nie wypłacił mu ryczałtu za nocleg, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

W odpowiedzi na pozew (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Pozwana podniosła, że przez cały okres zatrudnienia wypłacała powodowi premie uznaniowe, których celem było m.in. rekompensowanie powodowi warunków wynikających ze szczególnego charakteru wykonywanej pracy. J. K. (1) nigdy nie zwracał się do pozwanej o zapewnienie innego noclegu, co w jej ocenie przesądza o braku podstawy do wypłacenia powodowi ryczałtów za noclegi.

Ponadto pozwana wskazała, że od dnia 15 kwietnia 2013 roku wypłacała powodowi ryczałty za noclegi. Zdaniem strony pozwanej warunki noclegu, zapewnione J. K. (1) w kabinie samochodu ciężarowego były zdecydowanie lepsze, niż wskazywane przez powoda. Pozwana zwracała pracownikom zatrudnionym na stanowiskach kierowcy wydatki poniesione za korzystanie z toalet, sanitariatów, czy z miejsc do gotowania. Co więcej we wszystkich oddziałach terenowych pozwanej spółki istniała możliwość skorzystania z zapleczy socjalnych. Pozostałe niedogodności były rekompensowane pracownikom poprzez wypłatę premii uznaniowych, na które wpływ miała ilość wyjazdów służbowych.

W piśmie procesowym z dnia 10 lutego 2014 roku (k. 429) powód zmodyfikował żądanie pozwu w ten sposób, że wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego tytułem ryczałtu za noclegi kwoty 16.161,37 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwot i dat wyszczególnionych w piśmie do dnia zapłaty.

W piśmie z dnia 7 sierpnia 2014 roku (k. 665) powód ograniczył żądanie pozwu w następujący sposób:

- w odniesieniu do ryczałtów za nocleg za listopad 2010 roku do kwoty 414 złotych, tj. o 34,50 złotych;
- w odniesieniu do ryczałtów za nocleg za grudzień 2010 roku do kwoty 172,50 złotych, tj. o 34,50 złotych;
- w odniesieniu do ryczałtów za nocleg za październik 2011 roku do kwoty 483 złotych, tj. o 34, 50 złotych;
- w odniesieniu do ryczałtów za nocleg za marzec 2012 roku do kwoty 448,50 złotych, tj. o 34,50 złotych;
- w odniesieniu do ryczałtów za nocleg za maj 2012 roku do kwoty 414 złotych, tj. o 34,50 złotych. Łącznie powód cofnął powództwo co do kwoty 172,50 złotych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

J. K. (1) i (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zawarły w dniu 1 grudnia 2008 roku umowę o pracę na czas określony tj. od dnia 1 grudnia 2008 roku do dnia 30 listopada 2010 roku. Strony ustaliły, że powód będzie zatrudniony na stanowisku kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy. W dniu 1 grudnia 2010 roku strony zawarły kolejną umowę o pracę na czas określony od dnia 1 grudnia 2010 roku do dnia 20 listopada 2012 roku, w umowie tej zmieniono również miejsce wykonywania pracy z G. na R. . W dniu 1 grudnia 2012 roku strony zawarły umowę o pracę na czas nieokreślony. Umowa na czas nieokreślony została rozwiązana na podstawie porozumienia

stron z dniem 16 sierpnia 2013 roku. We wszystkich wyżej wskazanych umowach strony uzgodniły, że powód będzie otrzymywał wynagrodzenie zasadnicze oraz premię uznaniową.

/dowód: akta osobowe cz. B umowy o pracę k: 13, 22 ,32, świadectwo pracy k: 1 akta osobowe cz. C/

Pozwana wypłacała powodowi wynagrodzenie za pracę do 7-go dnia każdego miesiąca, następującego po miesiącu, za który wynagrodzenie przysługuje.

/dowód: informacja k. 19/

J. K. (1) najczęściej w trasie był od poniedziałku do piątku. W niedzielę wieczorem wyjeżdżał do R.- Oddziału B.. Tam ładował towar na samochód a następnie rozwoził go po marketach i hurtowniach budowlanych. Bywało też tak, że powód rozwoził towar w G. przed południem, a po południu wracał do B.. Inni kierowcy zatrudnieni u pozwanej pracowali podobnie. J. K. (1) wypełniał druki delegacji, które po powrocie zdawał. Rozliczaniem delegacji zajmował się inny pracownik. W trakcie rozważenia towaru zdarzało się, że powód nocował w trasie. J. K. (1) nie wracał codziennie do R.. Kiedy się tam załadował, jechał do pierwszego miejsca rozładunku i tam nocował. Stawał na noc przy supermarkecie, na stacjach paliw lub miejscach postojowych. W samochodzie były dwie leżanki. Powód sam zapewniał sobie pościel, przenośną kuchenkę, butle gazową plus palnik i przenośną lodówkę. W części wypoczynkowej nie było lodówki, czy kuchenki. Samochód był wyposażony w ogrzewanie postojowe. Powód nie składał oświadczenia na piśmie dla pracodawcy, że wybiera na miejsce do spania samochód zamiast hotelu. Pozwana nie kazała powodowi pilnować samochodu. Jednak gdy samochód stał na parkingu daleko od miasta J. K. (1) nie oddalał się od niego. Powód nigdy nie korzystał z hotelu. Pracodawca nie poinformował powoda, że może nocować w hotelu, a wydatki za nocleg zostaną mu zwrócone. Powód nie wiedział również, że pozwana zwróciłaby mu koszty korzystania z sanitariatów. Czasami nie było nawet możliwości znalezienia hotelu. Inni kierowcy również spali w kabinach samochodu, chyba że jeździli samochodami bez leżanek. Nie zostało im przekazane przez pracodawcę, że za noclegi będzie przysługiwał zwrot. W środowisku kierowców przyjęło się, że śpi się w samochodzie. W oddziale firmy w miejscowości R. był prysznic, toaleta i czajnik. Nie było zapewnionych miejsc do spania. Pracodawca zwracał koszty parkowania na płatnych parkingach.

Premia uznaniowa u pozwanej nie zastępowała ryczałtu za noclegi. Była wypracowywana przez pracowników. Po 15 kwietnia 2013 roku na drukach delegacji były uwidocznione ryczałty za noclegi. Potem pracodawca kazał, aby powód przedstawił, ile miał noclegów i diet w jednym miesiącu. Były one odliczane od premii uznaniowej. Premia tylko z nazwy była uznaniowa, ponieważ były określone zasady przyznawania tej premii. J. K. (1) pod koniec miesiąca był w stanie wyliczyć sobie, ile uzyska premii. Pozwana rozliczała ile i za co uzyska on wynagrodzenie. Premia uznaniowa była tak liczona, że pracownikom płacono 20 groszy za każdy przejechany kilometr, 30 zł za załadunek i rozładunek oraz 50 zł za przewóz obcego towaru tzw. przewóz spedycyjny. Kolejnymi elementami branymi przy naliczaniu premii była ilość zatankowanego paliwa oraz zwolnienia lekarskie. Pracownicy otrzymywali ją raz w tygodniu. Na kartach pracy J. K. (1) wpisywał trasę i wszystkie czynności, od których zależała premia. Powód w kalendarzu wpisywał sobie godziny wyjazdu i powrotu, przejechaną trasę, ilość kilometrów i miejsc rozładunkowych. Za to była naliczana premia. Wszyscy pracownicy jeżdżący samochodami z plandekami otrzymywali premię na takich samych zasadach. Pracownicy prowadzący silosy mieli inny sposób rozliczania premii. Nie było przypadków, że mimo wypełnienia warunków otrzymania premii pracodawca jej nie wypłacił.

Przed kwietniem 2013 roku żaden z pracowników nie otrzymywał ryczałtu za noclegi . Po odejściu jednego z kierowców na emeryturę pracownicy dowiedzieli się, że zgodnie z prawem taki ryczałt im się należy. Po tym w firmie zorganizowano spotkanie. Przedstawiciele pracodawcy informowali pracowników, że będą otrzymywać ryczałty za noclegi, o które następnie zostanie obniżona premia uznaniowa. Przez pewien czas premia była obliczana według poprzednich zasad, ale odejmowano od niej ryczałty za noclegi. Obecnie od listopada 2013 roku pozwana wypłaca pracownikom wynagrodzenie zasadnicze, premię i ryczałty za nocleg. Premia przysługuje za każdy rozładunek, ale już nie za spedycje i przejechane kilometry. Ryczałt za nocleg przysługuje niezależnie od tego, jakie wyposażenie ma samochód, którym się podróżuje.

/dowód: zeznania powoda J. K. (1) k. 363-365 i 667-668, zeznania świadków: K. R. k. 497-498, J. R. (1) k. 499-501, D. L. k. 501-504, K. M. k. 507-509, P. M. k. 510-511, S. B. k. 512-514, K. J. k. 514-516, P. K. k. 516-518, D. W. k. 518-521, M. P. k. 532-534, J. R. (2) k. 534-537, R. P. k. 538-540, W. K. k. 541-544, A. R. k. 545, S. S. k. 546-547, T. S. (1) k. 548-549, W. W. k. 550-551, K. A. k. 551-552, P. B. k. 634-636, T. S. (2) k. 636-637, zeznania w charakterze pozwanej P. P. (2) k. 668-669/

Pozwana zwracała J. K. (2) koszty poniesione przez niego za nocleg w hotelach w trakcie podróży służbowych, jeżeli korzystał z samochodu z kabiną bez łóżka. Gdy J. K. (2) podróżował samochodem wyposażonym w leżankę, spał w samochodzie zaparkowanym na parkingu. J. K. (2) wykonując pracę kierowcy wypełniał również kartę pracy kierowcy. Inni pracownicy również nocowali w hotelu, gdy podróżowali samochodem z małą kabiną bez łóżka. Premia przez niego otrzymywana, tak jak w przypadku innych pracowników, miała motywować do pracy, a nie zrekompensować trudy nocy spędzanych w samochodzie.

/dowód: polecenie wyjazdu służbowego k. 55 i 57-58, faktury VAT k. 56 i 59, zeznania świadków: D. L. k. 501-504, J. K. (2) k. 505-507, S. B. k. 512-514, M. P. k. 532-534, J. R. (2) k. 534-537, R. P. k. 538-540, W. K. k. 541-544, A. R. k. 545, zeznania P. B. k. 634-636,/

Samochód ciężarowy, którym poruszał się powód w trakcie podróży służbowych wyposażony został w kabinę (...), która jest jedną z najwyższych i należy do najbardziej przestronnych kabin produkowanych przez V.. Elementem jej wyposażenia są dwie leżanki- dolna o wymiarach 700 mm na 2000 mm, górna o wymiarach 700 mm na 1900 mm.

/dowód: oświadczenie V. k. 358-359/

Pozwana wiedziała o problemie rozliczania ryczałtu za noclegi. Uznała, że bezpieczniej będzie wypłacać pracownikom zamiast ryczałtów za nocleg pieniądze w tej samej wysokości, ale w postaci premii. Sposób ustalania wysokości premii był pracownikom znany. Od premii był odprowadzany podatek i składki na ubezpieczenia społeczne. Premia nie stanowiła ryczałtu za noclegi, ale jej końcowa kwota zbliżona była do tej, którą otrzymałby pracownik z tytułu ryczałtu za nocleg.

/dowód: zeznania P. P. (2) w charakterze pozwanej k. 668-669/

U pozwanej obowiązywał regulamin wynagradzania z dnia 31 lipca 2003 roku. Zgodnie z § 15 regulaminu za szczególne osiągnięcia w pracy Prezes Zarządu Spółki mógł przyznać pracownikowi premię uznaniową, zarówno co do wysokości, jak i kryteriów jej przyznania. Zgodnie zaś z § 16 ust. 7.2 pracownikowi, któremu nie zapewniono bezpłatnego noclegu i który nie przedłożył rachunku za nocleg w hotelu lub innym obiekcie świadczącym usługi hotelarskie, przysługuje ryczałt za każdy nocleg w wysokości 150% diety. W myśl § 16 ust. 2 regulaminu dieta na pokrycie zwiększonych kosztów żywienia w czasie podróży wynosiła 20 złotych na dobę. Dieta z tytułu podróży odbywanej poza granicami kraju przysługiwała w wysokości określonej w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 rok w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej. Od 2 stycznia 2006 roku stawka diety wynosiła 22 złote za dobę, od 2 stycznia 2007 roku-23 złote. Od 19 stycznia 2013 roku dieta wysokość diety określono na 30 złotych za dobę. Z dniem 15 kwietnia 2013 roku zrównano wysokość diety zagranicznej i krajowej. Na mocy porozumienia stron z dnia 2 kwietnia 2013 roku wprowadzono zmianę do umowy o pracę powoda, polegającą na ustaleniu wysokości diety zagranicznej w wysokości 30 zł za dobę.

/dowód: regulamin wynagradzania wraz z aneksami k. 617-631, porozumienie stron k. 632/

Zestawienie ryczałtów za nocleg powoda w ujęciu miesięcznym przedstawia się następująco:

- listopad 2010 roku- należny ryczałt za nocleg wynosił 414 złotych;
- grudzień 2010 roku- należny ryczałt za nocleg wynosił 172,50 złotych;

-styczeń 2011 roku- należny ryczałt za nocleg wynosił 379,50 złotych;
-luty 2011 roku- należny ryczałt za nocleg wynosił 586,50 złotych;
-marzec 2011 roku- należny ryczałt za nocleg wynosił 830,01 złotych;
-kwiecień 2011 roku- należny ryczałt za nocleg wynosił 310,50 złotych;
-maj 2011 roku- należny ryczałt za nocleg wynosił 583,95 złotych;
-czerwiec 2011 roku- należny ryczałt za nocleg wynosił 345 złotych;
-lipiec 2011 roku- należny ryczałt za nocleg wynosił 345 złotych;
-sierpień 2011 roku- należny ryczałt za nocleg wynosił 345 złotych;
-wrzesień 2011 roku- należny ryczałt za nocleg wynosił 552 złote;
-październik 2011 roku- należny ryczałt za nocleg wynosił 483 złote;
-listopad 2011 roku- należny ryczałt za nocleg wynosił 448,50 złotych;
-grudzień 2011 roku- należny ryczałt za nocleg wynosił 517,50 złotych;
-styczeń 2012 roku- należny ryczałt za nocleg wynosił 414 złotych;
-luty 2012 roku- należny ryczałt za nocleg wynosił 483 złote;
-marzec 2012 roku- - należny ryczałt za nocleg wynosił 414 złotych;
-kwiecień 2012 roku- należny ryczałt za nocleg wynosił 379,50 złotych;
-maj 2012 roku- należny ryczałt za nocleg wynosił 414 złotych;
-czerwiec 2012 roku- należny ryczałt za nocleg wynosił 414 złotych;
-lipiec 2012 roku- należny ryczałt za nocleg wynosił 517,50 złotych;
-sierpień 2012 roku- należny ryczałt za nocleg wynosił 517,50 złotych;
-wrzesień 2012 roku- należny ryczałt za nocleg wynosił 448,50 złotych;
-październik 2012 roku- należny ryczałt za nocleg wynosił 414 złotych;
-listopad 2012 roku- należny ryczałt za nocleg wynosił 483 złote;
-grudzień 2012 roku- należny ryczałt za nocleg wynosił 310,50 złotych;
-styczeń 2013 roku- należny ryczałt za nocleg wynosił 517,50 złotych;
-luty 2013 roku- należny ryczałt za nocleg wynosił 448,50 złotych;
-marzec 2013 roku- należny ryczałt za nocleg wynosił 675 złotych;
-kwiecień 2013 roku- należny ryczałt za nocleg wynosił 765 złotych;
-maj 2013 roku- należny ryczałt za nocleg wynosił 540 złotych;

-czerwiec 2013 roku- należny ryczałt za nocleg wynosił 675 złotych;

-lipiec 2013 roku- należny ryczałt za nocleg wynosił 180 złotych;

-sierpień 2013 roku - należny ryczałt za nocleg wynosił 135 złotych.

Pozwana za okres od listopada 2010 roku do marca 2013 roku nie wypłaciła powodowi żadnych kwot tytułem ryczałtu za nocleg w podróży służbowej. Tytułem ryczałtu za noclegi pozwana wypłaciła J. K. (1):

-za kwiecień 2013 roku kwotę 405 złotych;

-za maj 2013 roku kwotę 540 złotych;

-za czerwiec 2013 roku kwotę 675 złotych;

-za lipiec 2013 roku kwotę 180 złotych;

- za sierpień 2013 roku kwotę 135 złotych.

/dowód: opinia biegłego R. G. k. 696- 702, opinia uzupełniająca k. 724, aktywności kierowcy według dat tarczek wraz z płytami CD z danymi z tachoskanu k. 49, karty pracy powoda k. 54/

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Ustaień faktycznych w niniejszej sprawie Sąd dokonał w oparciu o wyżej wymienione dokumenty prywatne przedłożone do akt sprawy. Strony nie kwestionowały ich autentyczności, czy prawdziwości. Nie noszą one śladów podrobienia i przerobienia. Zatem Sąd nie znalazł podstaw do ich zakwestionowania.

Sąd dał wiarę w całości zeznaniom świadków K. R., J. R. (1), D. L., K. M., P. M., S. B., K. J., P. K., D. W., M. P., J. R. (2), R. P., W. K., A. R., S. S., T. S. (1), W. W., K. A., P. B., T. S. (2) i J. K. (2) na okoliczność zasad wynagradzania oraz sposobu rozliczania się pozwanej z pracownikami zatrudnionymi na stanowisku kierowcy. W ocenie Sądu zeznania świadków tworzą jedną, wzajemnie uzupełniającą się całość. Występują w nich pewne różnice w zakresie sposobu ustalania wysokości premii, jednakże wynikają one albo z niepamięci świadków, która jest usprawiedliwiona upływem czasu od zdarzeń objętych niniejszym postępowaniem oraz częstymi zmianami sposobu wynagradzania pracowników pozwanej, albo z okoliczności różnego ustalania wysokości premii w zależności od rodzaju prowadzonych pojazdów (samochody ciężarowe z plandekami lub silosami). Nie sposób zatem traktować występujących różnic w zeznaniach świadków, jako podstawy do podważenia ich wiarygodności. Zdaniem Sądu zeznania świadków były konsekwentne i kategoryczne. Korespondowały ze sobą w całej rozciągłości. Świadkowie jednoznacznie wskazali sposób rozliczeń z pracodawcą oraz warunki panujące w samochodach ciężarowych. W tej sytuacji Sąd uznał zeznania świadków za wiarygodne.

Należy jednak wskazać, że Sąd nie podzielił oceny świadka W. K. co do zastępowania ryczałtów za nocleg poprzez wypłatę premii uznaniowej. Zdaniem świadka premia uznaniowa wypłacana przez pozwaną swoim pracownikom „pochłaniała” należny im ryczałt za nocleg. Sąd pominął powyższe zeznania, albowiem ocena w tym zakresie należy wyłącznie do kognicji Sądu. Sam fakt, że po zmianie sposobu wynagradzania pracowników w kwietniu 2013 roku ich płace pozostały na mniej więcej takim samym poziomie, nie przesądza o charakterze prawnym wyżej wymienionych świadczeń.

Sąd dał wiarę zeznaniom powoda J. K. (1) oraz zeznaniom przesłuchanego za pozwaną P. P. (2) w całości. Zeznania te w sposób pełny znalazły bowiem potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, a w szczególności w zeznaniach przesłuchanych świadków. Sąd nie dopatrył się żadnych sprzeczności, czy niespójności w zeznaniach stron i tym samym uznał je za wiarygodne.

Sąd podzielił w zasadzie w całości opinię biegłego R. G.. Opinia została poprzedzona analizą druków delegacji oraz aktywności pracy powoda według tzw. „tarczek”. Biegły sporządził opinię zgodnie z тезami dowodowymi, prawidłowo pod względem formalnym oraz zgodnie z regułami postępowania i zasadami wiedzy. Jest ona rzetelna i profesjonalna, nadto wyczerpująca.

Zarzuty strony powodowej do opinii doprowadziły jedynie w bardzo niewielkim, ograniczonym zakresie do podważenia jej wniosków. W opinii uzupełniającej zostały wyjaśnione wątpliwości zgłaszane przez powoda. Przede wszystkim biegły wskazał, że w rozliczeniach delegacji nr (...) i nr (...) znajdują się jednoznaczne daty wraz z godziną przekroczenia granicy. Na podstawie tych właśnie danych biegły ustalił ilość noclegów na terytorium Polski i na terytorium Niemiec. Ostatecznie po wyjaśnieniach biegłego, strona powodowa cofnęła swoje zastrzeżenia do opinii w tej części.

Ponadto odnosząc się do zarzutów zaniżenia ilości noclegów podczas podróży służbowej udokumentowanych delegacjami nr: (...), (...), (...), (...), (...), (...) i (...), biegły wskazał, że są to odrębne delegacje i zgodnie z przepisami nie przysługuje, w tym przypadku, ryczałt za nocleg między nimi- nawet jeśli delegacje występowały dzień po dniu. Powyższe stwierdzenia biegłego Sąd w pełni podziela. Wskazać w pierwszej kolejności należy, że zgodnie z § 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 roku w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na terenie kraju (obowiązującego od 1 stycznia 2003 roku do 1 marca 2013 roku- Dz. U. Nr 236, poz. 1991) oraz § 6 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (obowiązującego od 1 marca 2013 roku- Dz. U. z 2013 r., poz. 167) miejscowość rozpoczęcia i zakończenia podróży służbowej określa pracodawca. Pracodawca może uznać za miejscowość rozpoczęcia (zakończenia) podróży miejscowość pobytu stałego lub czasowego pracownika. W ocenie Sądu mając powyższe przepisy na względzie słusznie biegły uznał, że w niniejszej sprawie nie ma podstaw do „samodzielnego” ustalenia miejsca rozpoczęcia i zakończenia podróży służbowej, wbrew wyraźnemu wskazaniu pracodawcy. Zatem w tym zakresie zarzuty do opinii biegłego są nietrafne.

Dodatkowo zgodnie z art. 2 pkt. 7 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r o czasie pracy kierowców podróż służbowa tj. każde zadanie służbowe polegające na wykonywaniu na polecenie pracodawcy :

- a) przewozu drogowego poza miejscowość o której mowa w pkt.4 lit a lub
- b) wyjazdu poza miejscowość o której mowa w pkt 4 lit a , w celu wykonania przewozu drogowego

Pkt 4 a stanowi ,że siedzibą pracodawcy , na rzecz którego kierowca wykonuje swoje obowiązki oraz inne miejsce prowadzenia działalności przez pracodawcę, w szczególności filie , przedstawicielstwa i oddziały

Tak więc za noclegi , które odbył powód w siedzibie pracodawcy pomiędzy kolejnymi delegacjami nie przysługuje ryczałt bowiem wskazane w tych delegacjach podróże służbowe powoda rozpoczynały i kończyły się w R., a więc w siedzibie pracodawcy i jednocześnie w miejscu pracy powoda.

Jednakże w ocenie Sądu słusznie powód podnosi, że biegły nieprawidłowo przyjął istnienie dwóch delegacji, między którymi nocleg nie występuje- jednej od 28 lutego do 28 lutego 2013 roku oraz drugiej od 1 marca do 2 marca 2013 roku. Analiza akt sprawy prowadzi do stwierdzenia, że nie odbyły się dwie różne delegacje omyłkowo opatrzone tym samym numerem- (...), a jedynie błędnie wskazano w dokumencie „Rozliczenie wyjazdu służbowego” i „Polecenie wyjazdu służbowego” dwie różne daty podróży służbowej. Należy przyjąć, że powód był w jednej podróży służbowej od dnia 28 lutego do 2 marca 2013 roku. Nie jest bowiem możliwe, że J. K. (1) przebywał w dwóch podróżach służbowych- jednej od 28 lutego do 28 lutego 2013 roku i drugiej od 28 lutego do 2 marca 2013 roku. Przy tym należy zaznaczyć, że osoba upoważniona przez pracodawcę dokonała sprostowania daty wskazanej na dokumentach z 1 marca na 2 marca 2013 roku (skreślono liczbę 2 i nadpisano 3). Sama omyłka nie stanowi w ocenie Sądu podstawy do przyjęcia dwóch

osobnych delegacji. Tym bardziej, że z dokonanych przez powoda adnotacji odnośnie wyjazdów i przyjazdów wynika, że w dniu 28 lutego 2013 roku powód wyjechał z miejscowości R., zaś w dniu 2 marca 2013 roku zakończył podróż służbową w G..

Mając powyższe na względzie Sąd uzupełnił opinię biegłego doliczając jeden nocleg w marcu 2013 roku i tym samym dodając do kwoty należnej w tym miesiącu tytułem ryczałtu za nocleg kwotę 45 złotych.

Powództwo w przeważającej części zasługuje na uwzględnienie.

Kluczowe w niniejszej sprawie jest ustalenie, czy pozwana w trakcie podróży służbowych zapewniła powodowi „bezpłatny nocleg” w rozumieniu stosownych przepisów poprzez umożliwienie nocowania w kabinie samochodu ciężarowego wyposażonej w leżankę i ogrzewanie oraz w przypadku negatywnej odpowiedzi na tak postawione pytanie- czy mimo braku poniesienia przez powoda jakichkolwiek kosztów noclegu w trakcie podróży służbowej przysługuje mu ryczałt za nocleg.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z treścią przepisu art. 77⁵§ 1 k.p. pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy, lub poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową. Zgodnie zaś z § 2 wyżej wskazanego przepisu minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, wysokość oraz warunki ustalania należności przysługujących pracownikowi, zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju. Rozporządzenie powinno w szczególności określać wysokość diet, z uwzględnieniem czasu trwania podróży, a w przypadku podróży poza granicami kraju - walutę, w jakiej będzie ustalana dieta i limit na nocleg w poszczególnych państwach, a także warunki zwrotu kosztów przejazdów, noclegów i innych wydatków.

Ponadto w myśl § 3 i 4 wyżej wymienionego przepisu warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej pracownikowi zatrudnionemu u innego pracodawcy niż wymieniony w § 2 określa się w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę, jeżeli pracodawca nie jest objęty układem zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalenia regulaminu wynagradzania. Postanowienia układu zbiorowego pracy, regulaminu wynagradzania lub umowy o pracę nie mogą ustalać diety za dobę podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju w wysokości niższej niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju określona dla pracownika, o którym mowa w § 2.

Podkreślić należy, że zgodnie z art. 2 pkt 7 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 roku o czasie pracy kierowców (Dz. U. 2012. 1155.t.j.) podróżą służbową kierowcy jest każde zadanie służbowe polegające na wykonywaniu na polecenie pracodawcy przewozu drogowego poza miejscowość stanowiącą siedzibę pracodawcy lub wyjazdu poza siedzibę pracodawcy w celu wykonania przewozu drogowego.

Jak ustalił Sąd u pozwanej obowiązywał regulamin wynagradzania z dnia 31 lipca 2003 roku. Zgodnie z § 16 ust. 7.2 regulaminu pracownikowi, któremu nie zapewniono bezpłatnego noclegu i który nie przedłożył rachunku za nocleg w hotelu lub innym obiekcie świadczącym usługi hotelarskie, przysługuje ryczałt za każdy nocleg w wysokości 150% diety. W myśl § 16 ust. 2 regulaminu dieta na pokrycie zwiększonych kosztów żywienia w czasie podróży wynosiła 20 złotych na dobę. Dieta z tytułu podróży odbywanej poza granicami kraju przysługiwała w wysokości określonej w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 rok w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej. Od 2 stycznia 2007 roku wysokości diety wynosiła 23 złote. Od 19 stycznia 2013 roku wysokość diety określono na 30 złotych za dobę. Z dniem 15 kwietnia 2013 roku zrównano wysokość diety zagranicznej i krajowej. Na mocy porozumienia stron z dnia 2 kwietnia 2013 roku wprowadzono zmianę do umowy o pracę powoda, polegającą na ustaleniu wysokości diety zagranicznej w wysokości 30 zł za dobę.

Stwierdzić należy, że przepisy regulaminu pracy regulowały zasady przyznania i wysokość ryczałtu za nocleg w sposób tożsamy jak przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 roku w sprawie

wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na terenie kraju (obowiązującego od 1 stycznia 2003 roku do 1 marca 2013 roku- Dz. U. Nr 236, poz. 1991) oraz rozporządzenia Ministra Pracy w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (obowiązującego od 1 marca 2013 roku- Dz. U. z 2013 r., poz. 167).

Przekładając powyższe rozważania na stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd stwierdził, że powodowi przysługuje roszczenie o ryczałt za nocleg w wysokości wskazanej w regulaminie wynagradzania w przypadku niezapewnienia przez pracodawcę bezpłatnego noclegu. W ocenie Sądu pozwana nie zapewniła powodowi bezpłatnego noclegu w trakcie podróży służbowych w okresie od listopada 2010 roku do sierpnia 2013 roku.

Do dokonania powyższej oceny konieczne jest odniesienie do wykładni prawa przedstawionej w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2014 r., II PZP 1/14 (OSNP 2014 Nr 12, poz. 164), w której wyrażono pogląd, że zapewnienie pracownikowi - kierowcy samochodu ciężarowego odpowiedniego miejsca do spania w kabinie tego pojazdu podczas wykonywania przewozów w transporcie międzynarodowym nie stanowi zapewnienia przez pracodawcę bezpłatnego noclegu w rozumieniu § 9 ust. 4 wyżej wymienionego rozporządzenia z 2002 r., co powoduje, że pracownikowi przysługuje zwrot kosztów noclegu na warunkach i w wysokości określonych w § 9 ust. 1-3 tego rozporządzenia albo na korzystniejszych warunkach i wysokości, określonych w umowie o pracę, układzie zbiorowym pracy lub innych przepisach prawa pracy.

W motywach tej uchwały Sąd Najwyższy podkreślił, że w wyniku nowelizacji ustawy o czasie pracy kierowców powstała sytuacja prawna, w której podróże kierowców transportu międzynarodowego odbywane w okresie do dnia 3 kwietnia 2010 r. nie stanowiły podróży służbowych w rozumieniu art. 77⁵ § 1 k.p. (nie mają więc zastosowania wprost przepisy powszechnie obowiązujące dotyczące zwrotu kosztów podróży służbowych), a po tej dacie są one podróżami służbowymi (art. 2 pkt 7 ustawy o czasie pracy kierowców) i kierowcom przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalane na zasadach określonych w art. 77⁵ § 3-5 k.p. (art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców).

Dalej Sąd Najwyższy wskazał, że łączna analiza powyżej powołanych przepisów pozwala na sformułowanie następujących wniosków szczegółowych. Po pierwsze, pojęcia "odpowiednie miejsce do spania" i "bezpłatny nocleg" nie mogą być utożsamiane (zamiennie traktowane), a wręcz odwrotnie - użycie różnych sformułowań w przepisach prawa oznacza, że są to różne pojęcia. Po drugie, zasadniczo pracodawca odnosi pojęcie "noclegu" do usługi hotelarskiej (motelowej; pośrednio także do noclegu opłaconego w cenie karty okrętowej lub promowej), o czym świadczy nie tylko zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem hotelowym (za usługi hotelarskie), ale także wysokość ustalonych limitów. Po trzecie, usługa hotelarska obejmuje szerszy zakres świadczeń niż tylko udostępnienie "miejsca do spania", w szczególności możliwość skorzystania z toalety, prysznic, przygotowania gorących napojów itp., a także (ewentualnie) zapewnienie wyżywienia, co powoduje obniżenie diety. Po czwarte, brak przedstawienia rachunku za usługi hotelarskie oznacza, że pracownik nie korzystał z hotelu (względnie racjonalnego pracodawcę, który to przewidział); wówczas zwrot kosztów noclegu zostaje ograniczony do 25% limitu stanowiącego ryczałt za koszty realnie ponoszone w czasie podróży, bez korzystania z usług hotelowych. Po piąte, istota "ryczałtu" jako świadczenia kompensacyjnego (w tym wypadku przeznaczonego na pokrycie kosztów noclegu) polega na tym, że świadczenie wypłacane w takiej formie z założenia jest oderwane od rzeczywistego poniesienia kosztów i nie pokrywa w całości wszystkich wydatków z określonego tytułu (bo nie są one udokumentowane); w zależności od okoliczności konkretnego przypadku kwota ryczałtu - która jako uśredniona i ujednolicona ustalona jest przez pracodawcę - pokryje więc pracownikowi koszty noclegowe w wymiarze mniejszym albo większym niż faktycznie przez niego poniesione.

Prowadzi to do ogólnego wniosku, że zapewnienie przez pracodawcę pracownikowi (kierowcy) odpowiedniego miejsca do spania w kabinie samochodu ciężarowego, czyli wyposażenie samochodu w odpowiednie urządzenia (leżankę, klimatyzację, ogrzewanie itp.) pozwala na wykorzystanie przez kierowcę w samochodzie dobowego (dzienne) odpoczynku, przy spełnieniu warunków określonych w art. 8 ust. 8 rozporządzenia nr 561/06, natomiast nie oznacza

zapewnienia mu przez pracodawcę bezpłatnego noclegu w rozumieniu § 9 ust. 4 rozporządzenia z 2002 r. Taki stan rzeczy uprawnia pracownika do otrzymania od pracodawcy zwrotu kosztów noclegu, co najmniej na warunkach i w wysokości określonych w § 9 ust. 1 lub 2 tego rozporządzenia.

Podzielając tę argumentację Sąd orzekający w niniejszej sprawie uznał, że pozwana Spółka nie zapewniła powodowi bezpłatnego noclegu. Za bezpłatny nocleg nie może zostać uznane umożliwienie pracownikowi spania w kabinie samochodu wyposażonej jedynie w leżankę i ogrzewanie. Nie chodzi bowiem tylko o spanie, ale o takie warunki adaptacyjne, które zbliżone są do domowych, tak aby choć w części doszło do oddzielenia sfery zawodowej i prywatnej pracownika. Funkcji tej nie spełnia nocowanie w kabinie samochodu. Należy podkreślić, że J. K. (1) we własnym zakresie musiał zapewnić sobie lodówkę, kuchenkę, palnik gazowy, pościel i wodę. Powód jedynie sporadycznie miał możliwość skorzystania z prysznicy- płacił za niego co do zasady z własnych środków pieniężnych, ewentualnie był on wliczony w koszt opłaconego przez pozwaną parkingu. W ocenie Sądu okoliczności sprawy wskazują w sposób jednoznaczny, że kabina samochodu, którym podróżował powód, nie posiadała wyposażenia, które uprawniałoby do uznania jej za bezpłatne miejsce noclegu w myśl wyżej powołanych przepisów. Uwzględnić przy tym należy, że praca takiego kierowcy (prowadzenie pojazdu) ma charakter stały (permanentny) przez długi (wieloletni) okres. Udostępnienie miejsca do spania w kabinie samochodu może więc służyć zapewnieniu odpoczynku, ale nie powinno być traktowane jako zapewnienie bezpłatnego noclegu w rozumieniu przepisów o zwrocie kosztów podróży służbowej. Nie sposób zgodzić się z pozwaną, że zapewnienie nawet dobrych warunków- lepszej, większej kabiny z szeroką leżanką- jest tożsame z zapewnieniem pracownikowi bezpłatnego noclegu, gdy nie ma on możliwości „domowego” odpoczynku, skorzystania z toalety, prysznicy, zapewnionego dostępu do bieżącej wody, lodówki i aneksu kuchennego. Powyższe w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie budzi żadnych wątpliwości Sądu.

Odnosząc się do zarzutu pozwanej co do niezasadności zgłoszonego przez powoda roszczenia wobec braku poniesienia jakichkolwiek kosztów w związku z niezapewnieniem przez pracodawcę bezpłatnych noclegów należy przywołać podzielany przez Sąd orzekający w niniejszej sprawie pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale z dnia 7 października 2014 roku (I PZP 3/14, Lex nr 1511152). W powyższej uchwale Sąd Najwyższy w sposób jednoznaczny wskazał, że w przypadku wypłaty ryczałtu za noclegi jest bez znaczenia, czy i w jakiej wysokości pracownik poniósł koszty noclegu. Ryczałt przysługuje nawet wtedy, gdy kosztów tych faktycznie nie poniósł (ponieważ nocował np. u rodziny, przyjaciół, znajomych, którzy udostępnili mu nieodpłatnie możliwość noclegu w ich domu). Ryczałt nie przysługuje pracownikowi tylko wtedy, gdy to pracodawca zapewnił pracownikowi bezpłatny nocleg. Chodzi przy tym o zapewnienie noclegu w warunkach hotelu (motelu), a nie w dostosowanej do spania kabinie pojazdu.

Oznacza to, że uchylenie obowiązku pracodawcy wypłaty ryczałtu za nocleg następuje jedynie wówczas, gdy zapewnia on bezpłatny nocleg w warunkach hotelowych. W razie nieprzedstawienia rachunku za hotel (motel) kierowcy przysługuje więc co najmniej (art. 77⁵ § 5 k.p.) ryczałt w wysokości 25% limitu ustalonego w przepisach wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 k.p., z czym w sprzeczności nie pozostaje możliwość "zaoszczędzenia" przez niego wydatków i zwiększenia w ten sposób dochodu uzyskiwanego z tytułu zatrudnienia. Można w związku z tym przyjąć, że nawet gdy kierowca nie pokrywa faktycznie kosztów noclegu (ponieważ korzysta w tym celu z kabiny pojazdu), i w związku z tym nie przedstawia rachunku za hotel (motel), należy mu się ryczałt w wysokości określonej w § 9 ust. 2 rozporządzenia z 2002 r.

Mając powyższe na względzie zarzuty pozwanej w tej części należy uznać za całkowicie bezzasadne.

Za niesłuszne Sąd uznał również twierdzenia strony pozwanej co do tożsamości wypłacanej pracownikom, w tym powodowi, premii „uznaniowej” i ryczałtu za nocleg. Pozwana próbowała wykazać, że zamiast ryczałtów wypłacała pracownikom premię, która była substytutem tych ryczałtów, a co za tym idzie- pozwana jest zwolniona z obowiązku zapłaty powodowi ryczałtów za nocleg. Z takim rozumowaniem nie sposób się zgodzić. Analiza materiału dowodowego prowadzi do stwierdzenia, że pozwana miała pełną świadomość konieczności wypłaty ryczałtów, a przyjęte przez nią rozwiązanie miało na celu uniknięcie ich wypłaty. Ponadto przyznawana przez pozwaną premia nie ma w ocenie Sądu uznaniowego charakteru. Z zeznań wszystkich przesłuchanych w sprawie świadków i powoda wynika jednoznacznie, że wysokość premii była ściśle i jednoznacznie określona- zależna od ilości rozładunków i załadunków, liczby

przejechanych kilometrów, zleceń spedycji. Takie ukształtowanie premii nie pozwala za uznanie jej za uznaniową, lecz za regulaminową. Wypłacana premia nie miała nic wspólnego z zapłatą ryczałtów- nie była zależna od ilości noclegów w trakcie podróży kierowcy i nie stanowiła rekompensaty za niedogodności podróży. Sama zaś okoliczność, że po zmianie sposobu wynagradzania w kwietniu 2013 roku wynagrodzenie pracowników pozwanej pozostało na tym samym poziomie, nie zmienia powyższej oceny Sądu. Pozwana przyjęła takie zasady, które umożliwiły pozostawienie wynagrodzeń w dotychczasowych wysokościach i nie spowodowały wzrostu kosztów prowadzonej działalności gospodarczej.

W tej sytuacji Sąd uznał, że roszczenie powoda co do zasady zasługuje na uwzględnienie. Jak ustalił Sąd tytułem ryczałtu pozwana powinna wypłacić powodowi kwotę 13.523,46 złotych (kwota 15.413,46 złotych wyliczona przez biegłego, powiększona o 45 złotych w związku z uwzględnieniem przez Sąd części zarzutów powoda do sporządzonej opinii i pomniejszona o wypłaconą powodowi kwotę 1.935 złotych). Słusznie bowiem pozwana podniosła, że od kwietnia 2013 roku do sierpnia 2013 roku wypłaciła J. K. (1) kwotę 1.935 złotych tytułem ryczałtu za nocleg i w związku z tym żądanie powoda co do tej kwoty jest niezasadne. Podkreślić należy, że powód domagał się zasądzenia kwoty należnej mu z tytułu ryczałtu za nocleg. Skoro pozwana spełniła swoje zobowiązanie w tej części, roszczenie powoda jest niezasadne w związku z wypłatą świadczenia w tej wysokości. Wprawdzie powód podniósł, że wypłata ryczałtu spowodowała pomniejszenie należnej mu premii i tym samym nie nastąpiło „efektywne” wypłacenie powodowi ryczałtów. Jednakże Sąd nie podzielił stanowiska powoda w tej części. Skoro pozwana nie wypłaciła powodowi należnej mu premii w całości, J. K. (1), reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, powinien żądać zasądzenia na swoją rzecz różnicy między wypłaconą, a należną premią. Jednakże takie żądanie w niniejszej sprawie nie zostało zgłoszone, a Sąd zgodnie z treścią art. 231 k.p.c. nie mógł orzec ponad żądanie.

Mając powyższe na względzie Sąd na podstawie powołanych wyżej przepisów- art. 77⁵ § 1, 2 i 5 k.p. w zw. z § 16 ust. 7.2 regulaminu wynagradzania orzekł jak w punkcie pierwszym wyroku oraz oddalił powództwo w pozostałej części. O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c., gdyż pozwana zobowiązana była wypłacać powodowi wynagrodzenie wraz z innymi świadczeniami do dnia 7-go każdego miesiąca z dołu. Zatem od 8-go dnia każdego miesiąca następującego po miesiącu, za który powodowi przysługiwał ryczałt za nocleg, pozwana pozostawała w opóźnieniu i od tego dnia powodowi należą się odsetki.

Wobec cofnięcia przez powoda pozwu co do kwoty 172,50 złotych Sąd na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. art. 203 k.p.c. umorzył postępowanie, uznając cofnięcie pozwu za dopuszczalne.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc

Powód domagał się zasądzenia kwoty 16 161,37 zł ostatecznie zasądzono 13 523,46 zł co oznacza ,że wygrał w 84 procentach . Na koszty sądowe składała się opłata oraz zwrot wydatków. Opłata od pozwu wynosiła 808 zł , a wydatki to wynagrodzenie świadka w kwocie 250 zł oraz dwie opinie biegłego za które przyznano mu wynagrodzenie w łącznej kwocie 3676,55 zł . 84 procent od tych kwot stanowi 3978 zł którą to kwotę Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025.t.j.) nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego (...) w G. tytułem kosztów sądowych, których powód nie miał obowiązku ponieść.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie § 6 pkt. 5 w zw. z § 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę porwanego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Tj z 2013 r poz 490) ustalając ich wysokość w podwójnej stawce, przy uznaniu ,że powód uległ w stosunku do żądania pozwu w 16 % . W ocenie Sądu wynagrodzenie w takiej wysokości uwzględnia niezbędny nakład pracy pełnomocnika , a także charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia.

Na podstawie art. 477 ² Kpc wyrokowi nadano rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty nieprzekraczającej jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda.